

Arrest

nr. 290 650 van 20 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 12 mei 2021.

1.2. Op 10 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 23 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent een moslim van de soennitische stekking. U bent geboren in Kharkey dorp nabij Pashat, Bajaur Agency, Khyber Pakhtunkwa provincie, Pakistan. Als kind volgde u vier maanden koranlessen. Sinds 2005 bent u in uw vrije tijd taxichauffeur.

In 2006 besloot de districtsgouverneur een school te bouwen op het land van uw familie, waardoor u daar een job als bewaker aangeboden kreeg. In die school (Islamia Public School Kharkey) waren uw taken poetsen, bewaken en zorgen voor de kinderen.

Op 21 april 2011 werd u benaderd op de markt door drie talibs. Ze vroegen u om de dag nadien 'spullen' in de school te leggen. U ging akkoord met deze vraag. Echter kwam u hier later op terug omdat u dacht dat het om slechte 'spullen' zou kunnen gaan. Hierop hebt u Aman Lashkar, een vredestroep, ingelicht die op hun beurt de politie en het leger inlichtten. Het leger ging in de nacht naar de school om de taliban op te wachten. In de ochtend startte er een gevecht tussen de taliban en het leger. Het leger was er met zeven à tien personen, terwijl de taliban met twintig was. Er vielen twee doden bij het leger tijdens het gevecht, later stierf er nog een derde in het ziekenhuis. Aan de andere kant werden er ook drie talibs gedood. Zes talibs werden bij het gevecht aangehouden door de overheid.

Op 22 april 2011 vervoegde u zich bij Aman Lashkar in Dir op ongeveer twintig kilometer van Pashat. U werkte er gedurende een maand als vrijwilliger en verbleef in die periode in Dir tot er een explosie gebeurde op een voertuig bij Aman Lashkar. Hierop vluchtte u naar Karachi waar u twee à drie dagen in een klein hotel verbleef in de vijfde of zesde maand van 2011.

U verliet Pakistan in 2011 en reisde via Iran naar Turkije waar u twee tot drie jaar bent gebleven. U reisde nadien verder via Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk tot Italië waar u op 8 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd geweigerd. In totaal bleef u vier à vier en een half jaar in Italië. U reisde verder via Frankrijk tot in België waar u op 11 mei 2021 aankwam. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 12 mei 2021.

Na uw vertrek werd uw broer, die toen dertien jaar was, gedwongen door het Pakistaanse leger om goederen naar de grens te brengen. Er waren niet voldoende soldaten wegens het koude weer. Uw broer werd gedwongen omdat het leger u, zijn broer, verantwoordelijk stelde voor de dood van enkele soldaten in het gevecht dat u hebt veroorzaakt. Uw broer stierf in de sneeuw in 2013 tijdens dit werk.

In 2013 kreeg u eveneens een eerste dreigbrief van de taliban die stelden dat u verantwoordelijk werd geacht voor de dood en vasthouding van enkele talibs. Zeven à twaalf maanden na die brief kwam er een tweede dreigbrief met dezelfde boodschap.

U vreest de taliban die u verantwoordelijk stellen voor het gevecht waardoor enkele talibs stierven en werden gearresteerd. U vreest alsook het Pakistaanse leger die u wederom verantwoordelijk zien voor het verlies van enkele militairen tijdens het gevecht.

Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: badge van Aman Lashkar (kopie); dienstkaart van de school (kopie); twee dreigbrieven (kopie); twaalf foto's van een herdenkingsmonument; badge van een commandant bij Aman Lashkar (kopie); twee foto's; aanstellingscontract bij de school (kopie); overlijdenscertificaat S. G. (kopie); informatierapport (kopie); voorkant van nationale identiteitskaart G. B. (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming, artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet. **Er dient immers vastgesteld te worden dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig hebt kunnen maken om onderstaande redenen.**

U kon **vooreerst** niet ontegensprekelijk uw identiteit aantonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elke soort procedure. U legt namelijk louter een foto neer van de voorkant van uw nationale identiteitskaart van Pakistan en laat het na uw identiteit verder aan te tonen aan de hand van originele documenten of meer duidelijke kopieën van uw identiteitskaart of andere documenten zoals uw paspoort. Uw identiteitskaart zou nochtans in Pakistan bij uw familie waar u contact mee hebt, zijn (NPO, p.6, 13, 26; verklaring DVZ; dd.01.06.2021; pt.29).

Daarbij geeft u aan in bezit te zijn van een paspoort, ondanks u dit eerder bij de DVZ ontkende (verklaring DVZ, pt.28; NPO, p.6). Ondanks uw paspoort zich in Pakistan zou bevinden laat u het na hier een exemplaar van neer te leggen. U beweert dat uw paspoort aangemaakt werd in 2008 en ondertussen vervallen zou zijn, u zou het alleen gebruikt hebben om naar Oman te reizen (NPO, p.6). Aangezien u het originele paspoort niet neerlegt, stelt u het CGVS evenwel niet in staat om deze verklaring te controleren. U kreeg de tijd om uw paspoort alsnog neer te leggen bij het CGVS (NPO, p.6), maar liet het na een exemplaar neer te leggen. Dit doet vermoeden dat het document informatie bevat dat u wenst te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Bovendien rijst hierdoor het vermoeden dat u meer informatie verbergt hetgeen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals ondermijnt. Dat u daarnaast louter per mail, en geenszins spontaan op het CGVS, een vage foto doorstuurt van slechts de voorkant van uw Pakistaanse identiteitskaart kan dit vermoeden van informatie achter te houden niet onderuit halen (zie groene map; document 10). Het lijkt er dan ook eerder op dat u deze belangrijke identiteits- en reisdocumenten achterwege houdt daar ze mogelijks andere gegevens bevatten. Wat er ook van zij; deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Verder blijkt uit uw gedrag allerminst een nood aan internationale bescherming. Zo verliet u in 2011 Pakistan en diende u slechts op 8 augustus 2016 een eerste vrijwillig verzoek in om internationale bescherming in Italië (zie Eurodac Hit in uw administratief dossier). Een dergelijke afwachtende houding valt moeilijk te vereenzelvigen met een gegronde vrees voor vervolging. Nadat u een weigering ontving in Italië beweert u dat u niet opnieuw zolang wilde wachten op een beslissing en besloot er te vertrekken (verklaring DVZ; pt.33). Echter liet u het na in het eerstvolgende land dat u passeerde, met name Frankrijk, een verzoek om internationale bescherming in te dienen hetgeen uw gebrekkige interesse in uw asielprocedure verder onderbouwt, u verbleef er nochtans zes maanden. In België hebt u pas een verzoek om internationale bescherming ingediend nadat u ongeveer zeven of acht pogingen hebt ondernomen om naar Engeland te vertrekken vanuit De Panne en Veurne, hetgeen doet vermoeden dat u langer in België was dan sinds 11 mei 2021 (NPO, p.5). Van iemand die een werkelijke vrees koestert ten aanzien van zijn land van herkomst kan nochtans verwacht worden dat die iedere kans grijpt om een de nodige bescherming aan te vragen, in casu quod non. Uw handelingen zijn bijgevolg niet in lijn met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene oprechtheid volledig en wijzen er op dat uw huidige relaas niet aannemelijk is. Het onaannemelijke van uw relaas blijkt verder uit talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en weinig aannemelijke verklaringen.

Ten eerste dient er verder te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen op de vragenlijst van het CVGS, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS gedurende uw persoonlijk onderhoud.

Over het door u voorgehouden gevecht legt u tal van tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u op de vragenlijst van het CGVS dat u de politie inlichtte over uw ontmoeting met de taliban (vragenlijst CGVS, pt.3.5). Op uw persoonlijk onderhoud blijkt dan plots dat u Aman Lashkar hebt ingelicht over de opdracht die de taliban u gegeven hebben (NPO, p.17). Geconfronteerd met deze inconsistentie herhaalt u dat u Aman Lashkar inlichtte en die lichtten op hun beurt zowel de politie als het leger in (NPO, p.18). Dit verklaart echter niet waarom u een andere verklaring gaf op de vragenlijst van het CGVS. Over het gevecht zelf beweert u op de vragenlijst van het CGVS dat er één politieman werd gedood en twee talibs werden gearresteerd. De andere talibs zijn kunnen vluchten (vragenlijst, pt.3.5). Dat u opnieuw uw verklaringen wijzigt op uw persoonlijk onderhoud is niet ernstig te nemen. Daar beweert u dat er twee soldaten werden gedood, daarnaast waren er drie gewond waarvan één stierf later. Aan de kant van de taliban bleken er drie talibs gedood en zes gearresteerd. Gevraagd of er ook politiemensen stierven die dag antwoordt u bevestigend dat twee politiemensen, die alsook dorpelingen waren, daar stierven (NPO,

p.20). Opnieuw geconfronteerd met deze inconsistentie herhaalt u dat twee soldaten stierven en de persoon die later overleed van de politie was, u geeft opnieuw geen verklaring voor deze inconsistentie (NPO, p.20).

Daar blijft het echter niet bij, u blijkt ook inconsistent over uw laatste verblijfplaats in Pakistan en uw vertrek uit Pakistan hetgeen uw onoprechtheid verder in de verf zet. U verklaarde initieel op de vragenlijst van het CGVS dat u ongeveer tien à twaalf dagen na het gevecht een dreigbrief ontving (vragenlijst CGVS, pt.3.5). Zo een twintig dagen na het gevecht vertrok u uit het land (vragenlijst CGVS, pt.3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dan weer dat u zich een dag na het gevecht hebt aangesloten bij Aman Lashkar, een element dat u nochtans niet eerder hebt vermeld (NPO, p.15). U zou tijdens die maand hebben verbleven in Dir op zo een twintig kilometer van Pashat, nochtans is dit in strijd met uw eerdere verklaring dat u altijd in Kharkey bij Pashat hebt verbleven tot u drie dagen voor uw vertrek naar Karachi ging. U bevestigt expliciet nooit elders te hebben verbleven tijdens uw laatste weken in Pakistan (NPO, p.5). U blijkt bovendien na uw vertrek twee dreigbrieven te hebben ontvangen, en niet één dreigbrief voor uw vertrek zoals u eerder verklaarde (vragenlijst CGVS, pt.3.5, NPO, p.15-16). U beweert dat beide brieven in 2013 verstuurd werden met ongeveer zeven of acht maanden tussen (NPO, p.16). Echter blijken niet alleen uw verklaringen onderling inconsistent, de datering op de door u neergelegde brieven vertellen nog een ander verhaal. Zo zouden ze verstuurd zijn op respectievelijk 26 juni 2011 en 12 of 14 december 2011 (zie groene map; vertaling).

Ten slotte blijft het niet alleen bij opmerkelijke tegenstrijdigheden, er vallen ook enkele omissies op bij uw eerste verklaringen op de DVZ waardoor er vermoed wordt dat u enkele elementen ad hoc heeft toegevoegd om uw relaas aan te dikken. Het CGVS herhaalt dat u pas vermeldde dat u actief was bij Aman Lashkar toen uw documenten besproken werden (NPO, p.14). U haalde dit opmerkelijke element niet eerder aan op de vragenlijst van het CGVS of toen uw werkzaamheden in Pakistan besproken werden (NPO, p.14). Geconfronteerd hiermee herhaalt u louter dat u het eerder niet vermeldde maar u het nu wel hebt gezegd (NPO, p.14). Dat u dit niet spontaan vermeldt doet de wenkbrauwen rijzen en doet uw oprechtheid verder wankelen. Voorts hebt u op geen enkele manier verklaard dat het overlijden van uw broer, M. S., iets te maken had met uw problemen. Op de DVZ vertelde u slechts dat hij overleed in 2013 maar vermeldde dit niet wanneer gevraagd naar uw vluchtmotieven (vragenlijst CGVS). Dat u plots op uw persoonlijk onderhoud toevoegt dat hij stierf toen hij gedwongen werd gerekruteerd omwille van uw rol in het gevecht doet vermoeden dat u ook dit element ad hoc heeft toegevoegd om uw relaas aan te dikken.

Dat u niet in staat bent uw vluchtmotief op een gedetailleerde, coherente en volledige wijze uiteen te zetten bij de verschillende asielinstanties ondermijnt uw geloof verder ernstig.

Ten tweede toont u op geen enkele manier een concrete dreiging aan tegen u of andere gezinsleden sinds de door u voorgehouden problemen in Pakistan.

Primo heeft de taliban u op geen enkele manier benaderd sinds het gevecht tussen de taliban en de overheid (buiten door het verzenden van dreigbrieven, zie echter infra). U bent nochtans een maand in Dir verbleven op twintig kilometer van uw geboortedorp waar u geen enkel probleem kende omwille van uw rol in dit gevecht (NPO, p. 21). Volgens uw initiële verklaringen zou u zelfs nog twintig dagen in uw geboortedorp hebben verbleven alvorens Pakistan te hebben verlaten (NPO,p.5), hetgeen verder doet vermoeden dat u geen enkel persoonlijk probleem kende in Pashat. U bent vertrokken uit Dir omdat er een bomexplosie was bij Aman Lashkar. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat deze bomexplosie een persoonlijke dreiging uitmaakte voor u (NPO, p.17). U verliet voorts Karachi omdat de taliban u overal had kunnen vinden beweert u. Er zijn echter geen enkele indicaties dat de taliban u heeft gezocht. U heeft immers geen enkele informatie over zoekingen naar u (NPO, p.23). De bewering dat de taliban u overal kan vinden is bijgevolg volledig uit de lucht gegrepen (NPO, p.23).

Secundo beweert u dan wel driebrieven te hebben ontvangen van de taliban sinds die problemen, deze kunnen echter niet overtuigen. Het CGVS herhaalt dat er enkele inconsistenties zijn in uw verklaringen omtrent deze dreigbrieven. Zo kan u niet correct weergeven wanneer u deze brieven ontving en bent u inconsistent over hoeveel brieven u ontving (zie vragenlijst CGVS, NPO, p.15-16). Dat u initieel beweert één brief te hebben ontvangen voor uw vertrek, en dit later verandert naar twee brieven na uw vertrek is niet ernstig te nemen (vragenlijst CGVS, pt.3.5; NPO,p.15). Uw bewering dat u dat niet hebt gezegd vergoelijkt deze inconsistentie niet (NPO, p.24). Dat de datering op de brieven zelf daarbovenop nog een ander verhaal scheppen ondermijnt dit element volledig (zie vertaling document in groene map). Bovendien merkt het CGVS op dat in de brief zelf bevreemdend genoeg wordt gesproken over een aanval op 11 april 2018, hetgeen verder vragen doet rijzen over de authenticiteit van deze brieven (zie groene

map; vertaling). Daarbij is het totaal onaannemelijk dat de taliban wél moeite zou steken in het verzenden van twee dreigbrieven maanden nadat u een probleem stelde voor hen, maar ze hier nooit een gevolg aan zouden geven. Er kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan dit element van uw relaas.

Tertio beweert u dan wel dat het leger uw broer gedwongen heeft gerekruteerd om hun tekort aan soldaten op te vangen wegens de koude (NPO, p.13, 17), echter kan ook dit element niet overtuigen. Zo rept u initieel met geen woord over uw broer die bij het leger zou gewerkt hebben op de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS), u vertelt louter dat uw broer stierf toen hij veertien jaar was (verklaring DVZ, dd.01.06.2021; pt.17). Dat u zo een opmerkelijk element zou weglaten doet de wenkbrauwen fronsen. Dat uw broer überhaupt op 13-jarige leeftijd door het Pakistaanse leger, dat voldoende manschappen heeft, gedwongen zou worden om hun tekort op te vullen raakt verder kant noch wal. U legt hieromtrent louter zijn overlijdenscertificaat neer waaruit blijkt dat S. G., inwoner van Nosarkat, een betaalde werknemer was als transporteur van goederen en overleed door de sneeuw in 2013 (zie groene map; document 8). Uit dit document kan echter niet afgeleid worden dat het om uw broer gaat. U legt immers geen enkel identiteitsdocument neer omtrent uw broer waaruit een verwantschap zou afgeleid kunnen worden. Wat er ook van zij blijkt uit dit document geen gedwongen rekrutering maar blijkt het om een betaalde functie te gaan. U hebt niet kunnen aantonen dat uw broer overleden is omwille van een gedwongen rekrutering door het leger door uw rol in het gevecht.

Tot slot werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de situatie van uw familie in Pakistan op dit moment. U geeft aan dat ze het goed stellen (NPO, p.13). Dat zowel de taliban als de overheid geen enkel probleem stellen voor uw familie relativeert de ernst van uw problemen ernstig.

Ten derde dient er te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen omtrent uw bewering dat u bewaker was bij een overheidsschool en nadien actief was bij was bij Aman Lashkar in Dir hetgeen finaal de door u voorgehouden problemen die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn ondermijnen.

De enige documenten die u neerlegt omtrent uw functie als bewaker in een overheidsschool zijn op zijn minst bevreemdend te noemen. Zo legt u een badge (kopie) neer waarop talrijke schrijffouten te lezen zijn, hetgeen opmerkelijk is voor een officiële badge die u kreeg van de overheidsschool. Zo staat er 'Date Of Brith', 'Date Of Appoint' en 'Qualifiction' te lezen hetgeen opmerkelijke taalfouten zijn (zie groene map; document 2). Dit trekt de authenticiteit ervan ernstig in twijfel. Daarnaast legt u een document neer omtrent uw aanstelling bij deze school. Echter kan uit dit document niet afgeleid worden wanneer u in dienst was bij de school, wat uw functie was en welke procedure u hebt gevolgd (zie groene map; document 7). Nochtans beweerde u documenten te hebben waar uw functiebeschrijving en salaris op vermeld zouden staan; het CGVS heeft deze documenten tot op heden niet ontvangen (NPO, p.9).

U hebt niet ontegensprekelijk kunnen aantonen dat u een job als bewaker had bij een overheidsschool waardoor de problemen die hieruit ontstonden verder ondergraven worden, hetgeen bovenstaande ongelooftwaardigheid benadrukt.

Dat u verder beweert gedurende uw laatste maand in Pakistan actief te zijn geweest voor Aman Lashkar ondermijnt finaal uw oprechtheid. Zo vermeldde u dit element pas wanneer uw documenten besproken werden en haalde u dit niet spontaan aan op de vragenlijst van het CGVS of wanneer uw job besproken werd. Daar blijft het echter niet bij, u beweerde initieel ook de laatste weken voor uw vertrek uit Pakistan in uw geboortedorp verbleven te hebben. U zou slechts de laatste drie dagen in Karachi geweest zijn (NPO, p.5). Dat u later uw verklaringen wijzigt dat u een maand in Dir Lower verbleef om u bij Aman Lashkar te vervoegen lijkt niet meer dan een ad hoc toevoeging (NPO, p.22). De badges die u hieromtrent neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling van onoprechtheid niet in de positieve zin doen ombuigen. Aan Pakistaanse documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Daarbij dient opgemerkt te worden dat u geen enkele vrees koestert in Pakistan omwille van uw beweerde activiteiten bij Aman Lashkar. Dat u überhaupt de overheid vreesde omwille van uw rol in het gevecht en u zich nadien bij een vredestroep vervoegt dat nauw samenwerkt met de overheid ondermijnt die vrees volledig. Dat u verder de taliban vreest maar nog een maand dichtbij huis, zij het Kharkey of Dir Lower, besliste te blijven zonder enige incidenten ondermijnt ook die vrees ernstig.

Ten slotte dient aangestipt te worden dat de door u voorgehouden problemen zich afspeelden in 2011, met andere woorden zijn deze problemen niet langer actueel hetgeen wordt ondersteund door uw verklaringen. U hebt immers de laatste dreigbrief ontvangen in 2013 volgens u verklaringen zo dit element zou gevolgd worden, quod non. Volgens de datering op het document zou u deze zelfs al in 2011 hebben

ontvangen (zie groene map; vertaling). Sindsdien hebben er geen incidenten zich voorgedaan met betrekking tot uw persoonlijke problemen.

U lijkt geen concrete elementen te kunnen aanbrengen waaruit zou blijken dat u na uw vertrek in 2011 nog gezocht zou worden door de overheid en/of de taliban zo dit ooit al het geval was. U maakt immers geen gewag van aanklachten, incidenten, bezoeken... aan uw adres. Hierover bevraagd kan u enkel verwijzen naar de algemene situatie in uw regio waarbij de districtsgouverneur drie dagen voor uw persoonlijk onderhoud zou beschoten zijn en dat de taliban de macht heeft in Afghanistan (NPO, p.25). U dient echter aan te tonen dat u te kampen hebt met een persoonlijke vrees voor vervolging en het volstaat hiervoor niet om algemeen te verwijzen naar gebeurtenissen in uw streek of in casu in een buurland. U slaagt er dan ook niet in om aannemelijk te maken dat u actueel een vrees dient te koesteren in Pakistan.

In het licht van de ongeloofwaardigheid van uw relaas, zoals supra uit de doeken gedaan, leidt dit onvermijdelijk tot de conclusie dat aan u vrees geen geloof kan worden gehecht aangezien dat u ook deze verklaringen niet aannemelijk weet te maken.

U legt geen andere **documenten** neer die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw identiteitsdocument, werkdocumenten, overlijdenscertificaat en dreigbrieven werden hierboven reeds aangehaald.

Het CGVS merkt verder op dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Wat er ook van zij dient opgemerkt te worden dat aan Pakistaanse documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder kennen kopieën weinig bewijswaarde gezien ze makkelijk na te maken zijn. Bovendien blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde informatie dat (ver)vals(t)e documenten vaak voorkomen in Pakistan.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale

uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid- Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode.

In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers),

militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt vooreerst dat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekers vrees voor vervolging of ernstige schade ten aanzien van Afghanistan moet worden onderzocht en wijst er op dat hij van Pakistan afkomstig is. Hij stelt dat verwerende partij ongetwijfeld zal beweren dat het om een materiële vergissing gaat maar dit toont volgens verzoeker des te meer aan hoe onzorgvuldig verwerende partij tewerk is gegaan bij het onderzoek van zijn dossier.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet ontegensprekelijk zijn identiteit bewezen te hebben, betoogt verzoeker dat hij een kopie van zijn nationale identiteitskaart heeft voorgelegd en dat er geen reden is om te liegen over zijn identiteit en/of nationaliteit. Wanneer verzoeker verklaarde bij de DVZ dat hij geen paspoort had, bedoelde hij dat hij zijn paspoort niet bij zich had in België en niet dat hij nooit een paspoort heeft gehad zodat zijn woorden uit hun context zijn gehaald en tegenstrijdigheden worden verweten aan verzoeker die er geen zijn. Hij stelt dat hij zijn origineel paspoort niet kan neerleggen aangezien het verboden is dergelijke documenten per post op te sturen en het hoe dan ook aan de grens of in Pakistan zal worden tegengehouden. Verzoeker stelt dat hij zijn familie heeft gevraagd om een kopie

van zijn paspoort op te sturen en deze tijdens de procedure nog zal neerleggen. Wat er ook van zij, verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij zijn identiteit en nationaliteit in twijfel trekt.

Waar vervolgens verzoeker in de bestreden beslissing wordt verweten te lang te hebben gewacht alvorens internationale bescherming aan te vragen, meent verzoeker dat verwerende partij niet ernstig is in haar kritiek en een volledig verkeerd beeld schept van zijn situatie. Verzoeker verliet immers Pakistan inderdaad in 2011 maar kwam pas aan in Italië in 2016 en diende niet lang na zijn aankomst daar een verzoek in. Verzoeker begrijpt niet welke afwachtende houding verwerende partij tracht hem te verwijten. Hij diende ook in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in maar kreeg een Dublin beslissing die voor 18 maanden gold, waardoor hij ook daar niet weg kon. Verzoeker betoogt dat hij ten einde raad was en daarom besliste om zijn kans te wagen in Engeland maar ook daar niet in slaagde en daarom de huidige aanvraag in België indiende. Verzoeker meent dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden in zijn dossier en dus bijzonder onzorgvuldig is te werk gegaan bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven in de bestreden beslissing waarin wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn problemen in Pakistan. Verzoeker meent dat hem geen tegenstrijdigheden of omissies tussen de verklaringen op de DVZ en het CGVS kunnen verweten worden. Hij wijst erop dat het gehoor bij de DVZ bijzonder chaotisch verliep, dat hij alles kort en bondig diende te vertellen en amper de tijd kreeg om zijn relaas te doen en werd onderbroken met de mededeling dat hij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten. Het gaat dan ook niet op hem nu te verwijten bepaalde zaken niet te hebben verteld op de DVZ en hem tegenstellingen te verwijten die gebaseerd zijn op misverstanden.

Wat betreft de vraag wie de politie inlichtte stelt verzoeker dat op de DVZ een samenvatting werd gemaakt van zijn verklaringen en dat er werd genoteerd dat hij zelf de politie inlichtte. Op het CGVS kon hij evenwel uitgebreider vertellen en heeft hij verklaard dat hij Aman Lakhar inlichtte dat op haar beurt de politie en het leger inlichtte. Verzoeker was hierbij ook aanwezig en het gaat *in casu* dus niet om een tegenstrijdigheid maar wel om een kortere weergave van de gebeurtenissen, samengevat door verwerende partij. Verzoeker stelt vervolgens dat hij ook over het aantal slachtoffers pas bij het CGVS zijn relaas heeft kunnen doen en citeert daarbij de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 20).

Wat betreft de verblijfplaatsen van verzoeker in Pakistan stelt verzoeker helemaal niet gelogen te hebben aangezien Kharkhay in het district Dir gelegen is, wat ook kan gelezen worden op het nationaal identiteitsbewijs dat verzoeker neerlegde. Wanneer verzoeker dus sprak over zijn verblijf in Dir, bedoelde hij het district, maar beseftte niet dat verwerende partij de logische link niet zou leggen dat Pashat en Kharkay in Dir gelegen zijn. Verzoeker heeft dus altijd tot zin vertrek uit Pakistan in Kharkay in het district Dir verbleven. Er zijn dus geen tegenstrijdige verklaringen te bespeuren, enkel een onzorgvuldig onderzoek door verwerende partij. Verzoeker stelt daarbij dat dit eenvoudig online kon worden nagegaan en citeert <https://en.wikipedia.org/wiki/Kharkai>. Verzoeker stelt wat de dreigbrieven betreft, dat deze naar zijn huis werden gestuurd in 2011 maar dat hij deze pas heeft ontvangen in 2013, zodat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid maar een misverstand.

Verzoeker bekritiseert vervolgens de motieven in de bestreden beslissing volgens dewelke zijn familie geen problemen meer heeft gekend sinds zijn vertrek uit Pakistan en op basis hiervan besloten wordt dat zijn leven niet meer in gevaar zou zijn. Hij stelt dat de Taliban zijn familie niet meer heeft gevisieerd omdat zij weten dat verzoeker niet meer in het land is. Zij hebben twee dreigbrieven gestuurd kort na elkaar in 2011, zo betoogt verzoeker en hij is in die periode vertrokken, zodat het niet hoeft te verbazen dat de Taliban verder niets konden ondernemen aangezien zij verzoeker persoonlijk viseerden. Verzoeker heeft evenmin verklaard dat hij de dreigbrieven zelf gezien of ontvangen heeft en herhaalt dat hij deze pas kreeg in 2013.

Waar verzoeker in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij bij de DVZ niet vermeld heeft dat zijn broer bij het leger had gewerkt, stelt verzoeker nogmaals dat hij daartoe de kans niet kreeg nu hij amper de mogelijkheid kreeg om over zijn eigen problemen te spreken, laat staan dat hij de kans kreeg om over zijn broer te spreken. Verzoeker voert aan dat hij nog bijkomende bewijzen tracht te bekomen van het feit dat zijn broer wel degelijk bij het leger werkte, maar stelt dat het niet mogelijk is bewijzen te leveren van het feit dat zijn broer gedwongen gerekruteerd werd door het leger aangezien het leger dergelijke praktijken uiteraard niet zullen erkennen.

Met betrekking tot de twijfels die in de bestreden beslissing worden geuit over verzoekers bewering dat hij bewaker was bij een overheidsschool en actief bij Aman Lashkar, betoogt verzoeker dat hij ook niet weet hoe het komt dat de door verzoeker verkregen badge schrijffouten bevat en stelt dat Pakistan niet het meest bureaucratische land is en dat schrijffouten nu eenmaal voorkomen. Hetzelfde zou kunnen gezegd worden van de bestreden beslissing die door de Belgische autoriteiten werd genomen en fouten bevat daar waar wordt gesproken over Afghanistan daar waar verzoeker afkomstig is van Pakistan. Verzoeker vraagt zich af of dan ook de echtheid van de bestreden beslissing moet worden betwijfeld omwille van deze onjuistheden en wijst erop dat verwerende partij de nodige redelijkheid aan de dag

moet leggen. Wat de verblijfplaatsen van verzoeker betreft, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij niet telkens op dezelfde plek bleef, maar afwisselde tussen Aman Lashkar, zijn eigen dorp en (enkele dagen) in Karachi. Verzoeker meent dat verwerende partij tegenstrijdigheden creëert die er geen zijn.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat de door verzoeker voorgehouden problemen zich afspeelden in 2011, stelt verzoeker dat verwerende partij met dergelijke redenering met het leven van verzoeker speelt nu zij van verzoeker verwacht dat hij het risico neemt om terug te keren naar Pakistan en te hopen dat de taliban hem niet meer zou viseren. Verzoeker wijst er echter op dat de taliban geen vredelievende organisatie is die vergeet en vergeeft en dat zijn leven nog steeds in imminent gevaar is indien hij terugkeert naar Pakistan.

Verzoeker meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd en dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Verzoeker vraagt in hooforde hem te erkennen als vluchteling, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 31 mei 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus "*Pakistan: Security Situation*" van 28 februari 2023 (internetlink).

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer waarin als bewijs van zijn verregaande verwestering en inburgering, zijn identiteit en nationaliteit volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) contract van onbepaalde duur van verzoeker; (2) schrijven van de werkgevers van verzoeker; (3) aanbevelingsbrief van collega H.L.; (4) aanbevelingsbrief van collega V.H.C.; (5) aanbevelingsbrief van collega D.S.G.; (6) aanbevelingsbrief van collega P.; (7) aanbevelingsbrief van de dochter van werkgever; (8) aanbevelingsbrief van collega B. B.; (9) aanbevelingsbrief mevrouw V.v.R.; (10) aanbevelingsbrief mevrouw H.K.; (11) Kopie van paspoort van verzoeker.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of

48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en legt onder meer een kopie van de voorkant van een nationale identiteitskaart voor op naam van G.B.. Verzoeker zond dit document per email naar verwerende partij na het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn identiteitskaart nog in Pakistan was en gevraagd om een kopie ervan of het origineel op te sturen, verklaart verzoeker dat *“als het nodig is kan ik het vragen”* (notities PO, p. 6). Ook met betrekking tot zijn paspoort verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij er één had, het op dat ogenblik niet bij hem heeft, maar *“heb het in Pakistan”* (notities PO, p. 6). Verzoeker verklaart ook te zijn vergeten wanneer zijn paspoort vervallen is omdat het in 2008 werd gemaakt en dat zijn paspoort nooit werd vernieuwd (*idem*).

Door middel van een aanvullende nota legt verzoeker een kopie neer van de bladzijde met persoonsgegevens van de houder op naam van B.G., uitgegeven op 27 augustus 2009 en geldig tot 25 augustus 2014.

De Raad stelt vast dat hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet *“ontegensprekelijk”* zijn identiteit heeft aangetoond en daarbij wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker het originele paspoort niet neerlegt, verder in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan verzoekers Pakistaanse nationaliteit noch aan verzoekers beweerde regio van herkomst in Pakistan. In dit verband stelt de Raad samen met verzoeker vast dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging te hebben of reëel risico op het lijden van ernstige schade in *“Afghanistan”*, wat minstens te betreuren valt in het licht van het

zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, waaronder de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst, Pakistan en de provincie Khyber Pakhtunkwa, verzoekers regio van herkomst, blijkt evenwel duidelijk het *in casu* om een materiële vergissing gaat, wat ook wordt bevestigd door verwerende partij ter terechtzitting. Zoals zal blijken uit hetgeen hierna volgt, is deze materiële vergissing *in casu* niet de exponent van een onzorgvuldig onderzoek of onzorgvuldige beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, zoals verzoeker aanvoert maar verder niet concreet staft in het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat bij aanvullende nota een enkel een kopie van een bladzijde uit verzoekers paspoort wordt neergelegd en niet de overige bladzijden uit het paspoort, zodat ook in het kader van de procedure voor de Raad niet kan worden nagegaan waar en wanneer verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn paspoort, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing. In dit verband kan de Raad overigens ook niet anders dan vaststellen dat waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij enkel van zijn paspoort gebruik maakte in 2008 toen hij naar Oman reisde, uit de kopie van de bladzijde van zijn paspoort neergelegd bij aanvullende nota blijkt dat dit paspoort werd uitgereikt op 27 augustus 2009 en dus na het jaar waarin hij volgens zijn verklaringen naar Oman reisde (aanvullende nota verzoeker, stuk 6).

Daargelaten de vraag of verzoeker hiermee "*ontegensprekelijk*" zijn identiteit aantoont, een vereiste die als dusdanig niet kan worden afgeleid uit de Vreemdelingenwet noch het Vluchtelingenverdrag of het EU asielacquis, stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar een kopie van een bladzijde uit zijn Pakistaans paspoort voorlegt, maar verder geen klaarheid schept over de datum van uitgifte van dit paspoort dat niet strookt met zijn verklaringen over wanneer hij zijn paspoort zou gebruikt hebben. Verzoeker weerlegt door middel van dit stuk geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers handelswijze doet vermoeden dat het document informatie bevat dat hij wenst te verbergen voor de Belgische asielinstanties. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in zijn aanvullende nota geen enkele duiding geeft bij de kopie van de bladzijde uit zijn paspoort. Verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij zijn origineel paspoort niet kan neerleggen omdat het verboden is om dergelijk document per post neer te leggen en het hoe dan ook aan de grens of in Pakistan zal worden tegengehouden, een stelling die hij overigens op geen enkele wijze staft, gaat voorbij aan het in de bestreden beslissing geuite vermoeden dat zijn paspoort informatie bevat dat hij wenst te verbergen voor de Belgische asielinstanties. De Raad stelt vast dat verzoeker noch in het verzoekschrift, noch in zijn aanvullende nota hierover klaarheid weet te scheppen, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas in elk geval niet ten goede komt.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban en de overheid omdat hij in 2011 zou hebben geweigerd in te gaan op de vraag van drie talibs om spullen neer te leggen in de school waar hij als bewaker actief was, hij via de Aman Lashkar het leger informeerde en in een gevecht tussen het leger en de taliban aan beide zijden doden vielen. De Raad verwijst voor de samenvatting van verzoekers vluchtrelaas naar de rubriek "*feitenrelaas*" in de bestreden beslissing.

Na grondige lezing van het rechtsplegings- en administratief dossier en rekening houdend met de verklaringen van beide partijen ter terechtzitting komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vrees voor de taliban en/of de overheid in geval van terugkeer naar Pakistan omwille van de aangehaalde feiten voor zijn vertrek uit Pakistan, niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden feiten in 2011, met name de benadering door de taliban in zijn hoedanigheid als bewaker van een school en de daaruit voortvloeiende problemen, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover weinig geloofwaardig zijn.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er twijfels rijzen bij verzoekers bewering dat hij een bewaker van een school was in zijn dorp. Verzoeker legt ter staving hiervan een kopie neer van een badge van de school en een document met betrekking tot zijn aanstelling. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing en reeds opgemerkt tijdens het persoonlijk onderhoud door verwerende partij, bevat de in het Engels opgestelde personeelskaart verschillende taalfouten, met name "*date of brith*", "*date op appoint*" en "*qualifiction*". Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing is het minstens zeer opmerkelijk dat een officieel document van een overheidsschool in Pakistan dergelijke zeer opvallende schrijffouten bevat en doet deze vaststelling reeds twijfelen aan de authenticiteit ervan mede in het licht van de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat het fenomeen van de zogenaamde ghost schools voorkomt in de alle provincies maar vaker in de provincie Khyber Pakhtunkwa en meer bepaald de tribale districten van de provincie (COI Focus, *Pakistan. Corruptie en Documentenfraude*, p. 16), waarvan ook verzoeker

afkomstig is. Aan dit document kan dan ook slechts zeer geringe bewijswaarde worden toegekend. De kopie van het aanstellingscontract van verzoeker, opgesteld op 8 januari 1988, vermeldt weliswaar verzoekers naam, maar uit dit document kan, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing niet worden afgeleid welke functie verzoeker had en de Raad stelt vast dat hieruit evenmin kan worden afgeleid dat het om een functie in een school gaat. Bovendien draagt het document dezelfde datum als de geboortedatum van verzoeker (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7), zodat het uiteraard geen betrekking kan hebben op verzoekers tewerkstelling. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij nog bijkomende documenten zou vragen aan zijn familie met betrekking tot zijn salaris en zijn baan als bewaker (notities PO, p. 9) maar dat deze noch bij verwerende partij noch in de loop van de procedure voor de Raad werden bijgebracht. Verzoeker verklaart, gevraagd naar zijn taken, dat hij de school poetste, de poort open en dicht deed en voor de kinderen zorgde (notities PO, p. 9) en hiermee begon in 2006 (notities PO, p. 8). De door verzoeker neergelegde documenten kunnen evenwel op basis van de vastgestelde inhoudelijke vaststellingen verzoekers verklaringen hierover niet ondersteunen. Door louter te stellen dat verzoeker niet weet hoe het komt dat er schrijffouten voorkomen op de personeelskaart en Pakistan niet het meest bureaucratische land en schrijffouten nu eenmaal voorkomen, weerlegt verzoeker de pertinente vaststellingen hierover in de bestreden beslissing niet. Dit verklaart immers niet waarom een document afgeleverd door een onderwijsinstelling in Pakistan dergelijke schrijffouten bevat. Dat de bestreden beslissing verkeerdelijk verwijst naar Afghanistan in plaats van Pakistan, doet evenmin afbreuk aan de objectieve vaststellingen die zijn gemaakt met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten die betrekking hebben op zijn beweerde activiteiten in de school waar hij volgens zijn verklaringen werkte. Zoals reeds opgemerkt is deze materiële vergissing hoogst betreuenswaardig maar dit verklaart uiteraard de vastgestelde schrijffouten in het door verzoeker neerlegde document niet. Aangezien verzoeker de twijfels omtrent zijn activiteiten als bewaker in de school niet kan wegnemen, wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problemen met de taliban en de overheid die hieruit zouden voortgevloeid zijn, hierdoor reeds ondermijnd.

De geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt verder ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen over het aantal slachtoffers bij zowel het leger als de taliban als gevolg van de inlichtingen die Aman Lashkar zou hebben verstrekt aan het Pakistaanse leger. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Over het door u voorgehouden gevecht legt u tal van tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u op de vragenlijst van het CGVS dat u de politie inlichtte over uw ontmoeting met de taliban (vragenlijst CGVS, pt.3.5). Op uw persoonlijk onderhoud blijkt dan plots dat u Aman Lashkar hebt ingelicht over de opdracht die de taliban u gegeven hebben (NPO, p.17). Geconfronteerd met deze inconsistentie herhaalt u dat u Aman Lashkar inlichtte en die lichtten op hun beurt zowel de politie als het leger in (NPO, p.18). Dit verklaart echter niet waarom u een andere verklaring gaf op de vragenlijst van het CGVS. Over het gevecht zelf beweerde u op de vragenlijst van het CGVS dat er één politiemans werd gedood en twee talibs werden gearresteerd. De andere talibs zijn kunnen vluchten (vragenlijst, pt.3.5). Dat u opnieuw uw verklaringen wijzigt op uw persoonlijk onderhoud is niet ernstig te nemen. Daar beweert u dat er twee soldaten werden gedood, daarnaast waren er drie gewond waarvan één stierf later. Aan de kant van de taliban bleken er drie talibs gedood en zes gearresteerd. Gevraagd of er ook politiemensen stierven die dag antwoordt u bevestigend dat twee politiemensen, die alsook dorpelingen waren, daar stierven (NPO, p.20). Opnieuw geconfronteerd met deze inconsistentie herhaalt u dat twee soldaten stierven en de persoon die later overleed van de politie was, u geeft opnieuw geen verklaring voor deze inconsistentie (NPO, p.20).”* Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, concreet te weerleggen. Verzoeker betoogt dat het interview bij de DVZ bijzonder chaotisch verliep, maar noch uit de vragenlijst CGVS noch uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over het interview bij de DVZ kan blijken dat verzoeker zich bekloeg over de wijze waarop dit interview is verlopen.

Verzoeker verklaart in tegendeel dat het goed ging (notities PO, p. 3) en stelt verder dat hem gevraagd werd kort te zijn, wat ook blijkt uit het voorafgaand advies bij de vragenlijst CGVS. De vaststelling dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over het aantal politiemensen/soldaten en talibanleden dat bij het gevecht zou zijn omgekomen dan wel gearresteerd, is een tegenindicatie wat betreft de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover. Indien verzoeker daadwerkelijk de oorzaak zou zijn geweest van een dergelijk dodelijk treffen tussen het leger en de taliban en hij als gevolg hiervan zijn land moest verlaten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hierover consistente verklaringen aflegt. Ook verzoekers uiteenlopende verklaringen over wie de politie dan wel het leger inlichtte over de vraag van de taliban aan verzoeker ondermijnen de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden feiten. Indien niet verzoeker maar Aman Lashkar de politie en het leger inlichtte, zoals hij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, kan niet worden ingezien waarom verzoeker in de vragenlijst CGVS liet optekenen

dat hij zelf de politie inlichtte (vragenlijst CGVS, punt 2.5.). Dat de vragenlijst een kortere weergave van de gebeurtenissen betreft, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan niet overtuigen. Vooreerst kan uit de vragenlijst CGVS immers niet blijken dat het om een kortere weergave zou gaan van de ruimere verklaringen van verzoeker, zoals in het verzoekschrift lijkt te worden gesuggereerd. Uit de vragenlijst blijkt verder dat het verslag hem werd voorgelezen in het Pashtou en dat verzoeker heeft bevestigd dat deze verklaringen juist zijn (vragenlijst CGVS). Verder werd verzoeker tijdens het interview bij de DVZ gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit verzoekers uiteenzetting tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt de tussenkomst van Aman Lashkar een cruciaal element in zijn vluchtrelaas omdat via deze organisatie het leger en politie op de hoogte zouden gebracht zijn van wat aan verzoeker werd gevraagd. Het gaat dus allerm minst om een detail. Dat verzoeker dit niet vermeldde tijdens het interview bij de DVZ en toen evenmin op welke wijze dan ook gewag maakte van zijn betrokkenheid bij Aman Lashkar, ondermijnt dan ook, gelet op de door verzoeker geschetste omstandigheden waarin de vervolgingsfeiten zich zouden hebben voorgedaan en de rol van Aman Lashkar hierin, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over zijn laatste verblijfplaats in Pakistan voor zijn vertrek, met name Karachi, waar hij naartoe zou zijn getrokken nadat hij een maand bij Aman Lashkar zou gebleven zijn op 20 kilometer van Pashat, niet noodzakelijk tegenstrijdig zijn. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat Kharkey een onderdeel is van de grotere stad Pashat in het district Dir (notities PO, p. 5, 21), en verklaarde consistent dat hij enkele dagen in Karachi verbleef voor zijn vertrek uit Pakistan. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan de hierboven besproken tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in zijn opeenvolgende verklaringen over de eigenlijke feiten die de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek. Waar in het verzoekschrift wat betreft zijn verblijfplaatsen in de laatste maand voor zijn vertrek, “*verduidelijkt*” dat hij niet telkens op dezelfde plek verbleef maar afwisselde tussen “*Aman Lashkar, haar eigen dorp en (enkele dagen) in Karachi*”, stelt de Raad overigens dan weer vast dat de organisatie waarbij hij betrokken was daarbij verkeerdelijk wordt aangeduid als het dorp waarvan hij afkomstig is en ook geen ander licht werpt op het voorgaande.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij of zijn gezinsleden zouden zijn bedreigd na het beweerdelijke gevecht tussen het leger en de taliban. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat hij of zijn familie persoonlijk werd benaderd door de taliban omwille van verzoekers rol dit gevecht. Verzoeker legt weliswaar kopieën van twee dreigbrieven van de taliban neer, maar deze zijn weinig geloofwaardig aangezien verzoekers verklaringen over het aantal dreigbrieven dat werd ontvangen en wanneer ze werden ontvangen niet consistent zijn, zijn verklaringen over wanneer deze werden ontvangen niet stroken met de datering van de beide brieven en bovendien één van de dreigbrieven het door verzoeker aangehaalde gevecht liefst zeven jaar later situeert. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: “*U blijkt bovendien na uw vertrek twee dreigbrieven te hebben ontvangen, en niet één dreigbrief voor uw vertrek zoals u eerder verklaarde (vragenlijst CGVS, pt.3.5, NPO, p.15-16). U beweert dat beide brieven in 2013 verstuurd werden met ongeveer zeven of acht maanden tussen (NPO, p.16). Echter blijken niet alleen uw verklaringen onderling inconsistent, de datering op de door u neergelegde brieven vertellen nog een ander verhaal. Zo zouden ze verstuurd zijn op respectievelijk 26 juni 2011 en 12 of 14 december 2011 (zie groene map; vertaling)*” en “*Secundo beweert u dan wel drie brieven te hebben ontvangen van de taliban sinds die problemen, deze kunnen echter niet overtuigen. Het CGVS herhaalt dat er enkele inconsistenties zijn in uw verklaringen omtrent deze dreigbrieven. Zo kan u niet correct weergeven wanneer u deze brieven ontving en bent u inconsistent over hoeveel brieven u ontving (zie vragenlijst CGVS, NPO, p.15-16). Dat u initieel beweert één brief te hebben ontvangen voor uw vertrek, en dit later verandert naar twee brieven na uw vertrek is niet ernstig te nemen (vragenlijst CGVS, pt.3.5; NPO,p.15). Uw bewering dat u dat niet hebt gezegd vergoelijkt deze inconsistentie niet (NPO, p.24).*”

Dat de datering op de brieven zelf daarbovenop nog een ander verhaal scheppen ondermijnt dit element volledig (zie vertaling document in groene map). Bovendien merkt het CGVS op dat in de brief zelf bevreemdend genoeg wordt gesproken over een aanval op 11 april 2018, hetgeen verder vragen doet rijzen over de authenticiteit van deze brieven (zie groene map; vertaling). Daarbij is het totaal onaannemelijk dat de taliban wél moeite zou steken in het verzenden van twee dreigbrieven maanden nadat u een probleem stelde voor hen, maar ze hier nooit een gevolg aan zouden geven. Er kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan dit element van uw relaas.” Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Verzoeker betoogt dat de taliban zijn familie niet meer gevisieerd heeft omdat zij weten dat hij niet meer in het land is en zij hem persoonlijk viseerden en dat de brieven reeds werden verstuurd in 2011 maar dat verzoeker er pas kennis van kreeg in 2013. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker pas kennis kreeg van de

brieven in 2013 dan nog ligt geen verklaring voor waarom in de brief gedateerd op 26 juni 2011 wordt verwezen naar een aanval op 11 april 2018. Deze vaststelling alleen al doet de bewijswaarde van dit document teniet. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat dergelijke brieven gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn in Pakistan waardoor ook de bewijswaarde van de andere brief gedateerd op – volgens de vertaling 14 (of 12) december 2011) als uiterst gering kan bestempeld worden. Bovendien kan uit zijn verklaringen niet blijken dat de taliban enige concrete stappen zou hebben ondernomen om verzoeker actief via zijn familieleden op te sporen. Dat de taliban zich enkel zou beperken tot het sturen van twee dreigbrieven wordt in de bestreden beslissing terecht weinig aannemelijk geacht nu redelijkerwijze zou verwacht worden dat de taliban doortastender te werk zou gaan, indien hij daadwerkelijk zou verantwoordelijk geacht worden voor de dood van één of meerdere van hun leden. Verder maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij zou gezocht zijn door de taliban toen hij bij Aman Lashkar zou verbleven hebben na het beweerde gevecht. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij gedurende een maand op twintig kilometer van zijn dorp verbleef bij Aman Lashkar en dat hij daar vertrok omwille van een bomexplosie waarbij een voertuig werd vernield (notities PO, p. 17, 22) maar verzoeker maakt op geen enkel ogenblik gewag van enig verband tussen deze gebeurtenis en zijn voorgehouden problemen met de taliban en het leger.

Verzoeker maakt verder evenmin aannemelijk dat de dood van zijn broer verband zou houden met de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoeker verklaart dat zijn broer om het leven kwam nadat hij door het leger gedwongen werd gerekruteerd en dat hij omwille van hem werd gerekruteerd. Verzoeker verklaart dat zijn broer omkwam toen hij werd gedwongen spullen te dragen in de sneeuw. Hij legt ter staving een kopie neer van het overlijdensbericht van zijn broer (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Hierin kan worden gelezen dat S.G. voor het leger werkte en om het leven kwam op 20 februari 2013 in een sneeuwlawine. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing kan uit dit document niet zonder meer worden afgeleid dat de erin vermelde persoon daadwerkelijk verzoekers broer is, nu geen andere documenten voorliggen met betrekking tot de identiteit van zijn broer. Hetzelfde geldt voor de twee foto's (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6) die verzoeker heeft neergelegd en waaruit niet kan worden afgeleid wie de erop afgebeelde persoon is. Maar zelfs indien zou worden aangenomen dat het verzoekers broer betreft, kan hieruit noch uit verzoekers verklaringen blijken dat zijn broer omwille van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten zou zijn gerekruteerd door het Pakistaanse leger. Waar in het verzoekschrift nog wordt gesteld dat verzoeker zal trachten bijkomende bewijsstukken te bekomen dat zijn broer bij het leger was, kan de Raad slechts vaststellen dat hij geen bijkomende stukken hierover neerlegt in de loop van de procedure bij de Raad. Ook uit de foto's van het herdenkingsmonument van overleden militairen, waarvan verzoeker stelt dat de naam van zijn broer er op vermeld is (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4, notities PO, p. 16), kan niet worden afgeleid dat het daadwerkelijk om verzoekers broer gaat, noch in welke omstandigheden de personen die op dit monument zijn vermeld, zijn omgekomen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat geen concrete en geloofwaardige aanwijzingen voorliggen dat verzoeker of zijn familieleden naar aanleiding van de door verzoeker voorgehouden feiten door de taliban of het Pakistaanse leger voor of na zijn vertrek uit Pakistan werden gevisieerd.

Wat verzoekers betrokkenheid bij Aman Lashkar betreft, stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor actueel een vrees voor vervolging dient te koesteren in geval van terugkeer naar Pakistan. Ten eerste stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen gedurende een zeer korte periode van ongeveer één maand actief is geweest en dat deze organisatie samenwerkte met het leger (notities PO, p. 21). Voor zover hij verklaart dat hij vervolging door de Pakistaanse overheid vreest omwille van zijn rol in het gevecht tussen het leger en de taliban, maakt verzoeker niet duidelijk waarom hij dan Aman Lashkar vervoegde na dit beweerde gevecht, gezien de samenwerking met het Pakistaanse leger. Verzoekers handelwijze lijkt in dit opzicht eerder een indicatie dat hij van de Pakistaanse overheid niets te vrezen had.

Bovendien maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij actueel, meer dan 12 jaar na de feiten omwille van zijn betrokkenheid bij deze organisatie als dusdanig riskeert gevisieerd te worden door de Pakistaanse overheid of de taliban. Verzoeker brengt in dit verband ook geen concrete objectieve informatie bij waaruit dit zou kunnen blijken. De door verzoeker ter staving van zijn betrokkenheid bij Aman Lashkar neergelegde documenten, met name een kopie van zijn badge van Aman Lashkar en de badge van een commandant bij Aman Lashkar (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 3) kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Hieruit kan enkel blijken dat hij lid zou zijn geweest van deze organisatie, niets meer en niet minder.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker pas in 2021 een verzoek indiende in België, nadat zijn in 2016 in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, hij volgens zijn verklaringen in Frankrijk gedwongen werd om asiel aan te vragen maar een aantal pogingen deed om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen (notities PO, p. 4) en hij verschillende pogingen had ondernomen om vanuit België naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Verzoeker verklaart, gevraagd waarom hij ervoor koos om naar België te komen, dat hij zeven of acht pogingen heeft ondernomen om naar het Verenigd Koninkrijk te geraken maar toen besliste om in België asiel aan te vragen (notities PO, p. 5). Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing blijkt hieruit dat verzoeker al enige tijd in België was vooraleer zijn huidige verzoek om internationale bescherming in te dienen, initieel niet de intentie had om hier onmiddellijk internationale bescherming te vragen en ook in Frankrijk niet de intentie had om de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming af te wachten. Van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Nog daargelaten dat verzoeker pas vijf jaar na zijn vertrek uit Pakistan voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, blijkt uit het voorgaande in elk geval dat hij ook in België pas nadat zijn herhaalde pogingen om op illegale wijze naar het Verenigd Koninkrijk te reizen niet succesvol bleken, een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekers handelswijze valt *in casu* dan ook moeilijk te rijmen met de door hem geuite vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Pakistan en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem geuite vrees voor vervolging vanwege de taliban of de Pakistaanse overheid. Verder stelt de Raad vast dat het vluchtrelaas van verzoeker betrekking heeft op feiten die zich in 2011 zouden hebben afgespeeld in verzoekers dorp in Pakistan. Zoals hierboven uiteengezet rijzen ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Maar zelfs indien hieraan geloof zou worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van deze feiten uit 2011 meer dan tien jaar later door het Pakistaanse leger of de taliban nog steeds zou gevisieerd worden. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing verklaart verzoeker dat hij in 2011 uit Pakistan vertrokken is en dat de laatste dreigbrief die hij kreeg van de taliban dateert van 2013. Nog daargelaten dat de door verzoeker neergelegde dreigbrieven beide het jaar 2011 vermelden als datum waarop zij geschreven zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker verder geen enkel concreet en recenter element aanhaalt waaruit kan blijken dat de taliban of de overheid nog steeds op zoek zouden zijn naar hem.

Verzoeker verklaart weliswaar dat zijn familie in 2011 gedurende drie maanden verhuisden maar dat zij daarna naar hun woning terugkeerden. Verzoeker maakt verder geen gewag van enige poging vanwege de taliban of de overheid om verzoekers familie te contacteren en via hen verzoeker te lokaliseren. Specifiek gevraagd waarom hij niet naar Pakistan kan terugkeren terwijl de feiten dateren van 2011 en de brieven zouden ontvangen zijn in 2013 en er dus negen jaar geen incidenten zijn geweest, verklaart verzoeker dat de taliban de macht heeft in Afghanistan en dat drie dagen voor het persoonlijk onderhoud hun districtsgouverneur werd beschoten en zijn broer werd gedood (notities PO, p. 25). Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de dood van zijn broer verband zou houden met zijn voorgehouden rol in het gevecht tussen de taliban en het Pakistaanse leger. De machtsovername door de taliban heeft weliswaar ook gevolgen gehad voor de veiligheidssituatie in bepaalde provincies in Pakistan, maar uit niets kan blijken dat verzoeker daarbij persoonlijk zou gevisieerd worden omwille van hetgeen zich in 2011 zou hebben voorgedaan. Dat verwerende partij met zijn leven speelt door te stellen dat zijn vrees niet actueel is en te verwachten dat hij het risico neemt om terug te keren naar Pakistan en te hopen dat de taliban hem niet meer zou viseren, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan niet worden bijgetreden. Met dergelijk algemeen betoog toont verzoeker niet aan dat hij anno 2023 nog steeds zou worden gevisieerd omwille van feiten die zich in 2011 zouden hebben voorgedaan, nu hij geen concrete elementen aanbrengt die hierop zouden wijzen. Bovendien dient er op gewezen dat, hoewel de taliban ook in verzoekers regio van herkomst in Pakistan actief is, de Pakistaanse overheid er nog steeds aanwezig is en ook optreedt tegen de taliban en andere groeperingen die er actief zijn.

Ook de bij aanvullende nota door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande analyse om te buigen. Uit het arbeidscontract voor onbepaalde duur, de aanbevelingsbrieven van vrienden, collega's en werkgevers en zijn leerkracht Nederlands, blijkt dat verzoeker lovenswaardige inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving, maar niet dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft. In zoverre in de aanvullende nota zonder verdere duiding wordt gesteld dat verzoeker hiermee zijn verregaande verwestering en inburgering in de samenleving wenst aan te tonen, toont verzoeker niet aan dat hij hierdoor vervolging riskeert in Pakistan. Ook uit de objectieve landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier kan niet blijken dat Pakistanen die verwesterd zouden zijn om die reden vervolging zouden riskeren. Verzoeker maakt evenmin duidelijk op welke wijze deze documenten verband houden met de door hem aangevoerde vluchtmotieven, zodat zij moeten worden beschouwd als elementen die vreemd zijn aan de criteria in het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de criteria vastgelegd in artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker meent aanspraak te kunnen maken op een verblijfsvergunning op basis van deze elementen, dient hij de daartoe voorziene procedure in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

In acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Pakistan in 2011 niet aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Pakistan actueel vervolging riskeert omwille van zijn kortstondige betrokkenheid bij Aman Lashkar in 2011.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan aangenomen worden.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Door middel van een aanvullende nota heeft verwerende partij de beoordeling in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Pakistan en verzoekers regio van herkomst, de provincie Khyber-Pakhtunkwa, geactualiseerd op basis van de COI Focus, *“Pakistan: Security Situation”* van 28 februari 2023 (internetlink). De COI Focus is een actualisatie van het door CEDOCA opgestelde en door EUAA gepubliceerde *“Country of Origin Information Report Pakistan: Security Situation”* van oktober 2021 en heeft in het bijzonder betrekking op de periode 1 januari 2022 tot 31 december 2022 (COI Focus, p. 6).

De Raad leest in deze COI Focus dat het merendeel van het geweld in Pakistan veroorzaakt wordt door de terreurorganisaties die in het land actief zijn, in het bijzonder de TTP (Tehrik-e-Taliban Pakistan) en ISKP (Islamic State Khorasan Province). De terreuraanslagen in Pakistan hebben in de meeste gevallen vooral de leden van veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politie als doel maar door de aard van de gebruikte tactieken en wapens vallen er ook willekeurige (burger) slachtoffers. Er vinden ook soms grootschalige aanslagen plaats met als doel om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen religieuze minderheden, in het bijzonder Sjiitische moslims.

Uit de COI Focus blijkt verder dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is, daar waar tot eind 2020 een verbetering werd waargenomen. Er is immers opnieuw een stijgende trend in het aantal terroristische aanslagen in Pakistan in 2021 en 2022, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen. ACLED registreerde het hoogste aantal veiligheidsincidenten in 2022 in de provincie Balochistan (433) en Khyber-Pakhtunkwa (KP) (423), die ook het hoogste aantal *“battles”* en *“explosions/remote violence”* lieten noteren. Geweld tegen burgers vond het meest plaats in de provincies KP (83), Punjab (58) en Balochistan (55). PIPS registreerde totale toename van 27 % van het totale aantal terroristische

incidenten en een toename van het aantal doden van 25% in 2022 in vergelijking met 2021. Volgens CRSS werd het hoogste aantal dodelijke slachtoffers van terrorisme of anti-terrorisme operaties genoteerd in KP (met inbegrip van FATA), gevolgd door Balochistan en Sindh in 2022. Zo werd een toename van 59 % in het aantal dodelijke slachtoffers genoteerd in de provincie ten opzichte van 2021. Het conflict in de provincies KP en Balochistan, is eerder lokaal van aard en vindt plaats in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De toename van het geweld speelt zich af tegen een achtergrond van gewijzigde terreurtactieken, de hergroepering van de TTP, toenemende spanningen tussen Soennieten en Sjiieten en de machtsovername door de Taliban in buurland Afghanistan. De andere regio's in Pakistan werden minder getroffen door veiligheidsincidenten en in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan werd een daling van het aantal burgerslachtoffers vastgesteld.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld als gevolg van een gewapend conflict op de burgers regionaal erg verschillend is, moet bij de beoordeling van het risico voor verzoeker op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet alleen rekening te worden gehouden met de algemene veiligheidssituatie in Pakistan maar ook met de situatie in verzoekers regio van herkomst. Het is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Kharkey dorp nabij Pashat, Bajaur Agency van de provincie Khyber Pakhtunkwa (KP). Uit de reeds geciteerde COI Focus blijkt dat in mei 2018 de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai en Noord- en Zuid-Waziristan) aan KP zijn toegevoegd en sindsdien administratief deel uitmaken van de provincie.

Zoals reeds aangehaald registreerde ACLED in 2022 243 veiligheidsincidenten in de provincie KP, waarvan 247 werden gecodeerd als *"battles"*, 45 als *"explosions/remote violence"* en 83 als geweld tegen burgers (COI Focus, p. 20). PIPS registreerde een verschuiving in de terroristische activiteiten in het algemeen in Pakistan sinds de Taliban machtsovername in Afghanistan en rapporteerde in 2022 258 geweldincidenten in de provincie KP, waarvan 169 terroristische aanvallen, waaronder 130 aanvallen tegen veiligheids/ordediensten, 8 aanvallen tegen stamoudsten of leden van vredescomités die de regering steunen, 7 aanvallen tegen burgers en 6 aanvallen tegen gezondheids/polio werkers en hun veiligheidsescortes (COI Focus, p. 21). Ook hier volgt uit de aard van de gebruikte tactieken en methodes dat niettegenstaande het voornamelijk doelgerichte karakter van het geweld, ook willekeurige (burger)slachtoffers vallen. De provincie KP heeft een totaal van 30.508.920 inwoners en de voormalige FATA 4.993.044 inwoners.

Het geweld dat tijdens de verslagperiode van de COI Focus plaatsvond, is voornamelijk geconcentreerd in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur en ook het district Peshawar werd getroffen door geweld. In Bajaur is naast TTP ook ISKP actief en er werd een stijging van het aantal incidenten en burgerslachtoffers vastgesteld in 2022. De belangrijkste doelwitten van ISKP in Bajaur in 2022 waren leiders van Jamiat Ulema-I-Islam, een religieuze politieke partij die aanleunt bij de Taliban. ISKP trachtte in 2022 ook de steun te krijgen van lokale stammen in Bajaur en beweegt zich in beide richtingen over de grens tussen Bajaur en de Afghaanse provincies Nangarhar en Kunar (COI Focus, p. 26). PIPS registreerde 11 terroristische aanslagen in Bajaur in 2022, wat resulteerde in 18 doden en acht gewonden, terwijl CRSS 83 doden als gevolg van terrorisme documenteerde. In Noord-Waziristan werd in 2022 een lichte daling van het aantal veiligheidsincidenten waargenomen maar een stijging van het aantal slachtoffers. De meeste aanvallen werden uitgevoerd door TTP of de lokale Taliban en viseerden veiligheids/ordetroepen. Er vonden ook negen zelfmoordaanslagen plaats in 2022 alsook aanvallen vanuit Afghanistan. In Zuid-Waziristan werd een lichte afname vastgesteld van het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Ook in Zuid-Waziristan is TTP de voornaamste actor en zijn de veiligheids/ordetroepen de voornaamste doelwitten, naast doelgerichte moorden op stamoudsten. In de overige tribale districten werd in 2022 slechts een kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd en het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van lokale vredescomités en leden van gewapende bewegingen zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geïdenterd worden.

Verder stelt de Raad vast dat in het district Peshawar, met een bevolking van 4.267.198, door PIPS een stijging van het geweldsniveau werd vastgesteld in 2022 met een totaal van 17 terroristische aanslagen met 275 slachtoffers tot gevolg (74 doden, 201 gewonden). In een zelfmoordaanslag door ISKP op 4 maart op een Sjiitische moskee in maart 2022 kwamen 65 personen om het leven en werden 186 personen gewond. Ook TTP en lokale Taliban pleegden aanslagen in Peshawar. Op 30 januari 2023 werden als gevolg van een zelfmoordaanslag op een moskee in meer dan 100 personen, waaronder vele politieofficiërs en regeringsambtenaren, gedood. Hoewel er ook burgerslachtoffers te betreuren zijn als gevolg van de veiligheidsincidenten in Peshawar, bleef de impact op de burgerbevolking van het gewapend conflict gelet op het totale inwoneraantal, eerder beperkt.

Verder stelt de Raad vast dat in de COI Focus geen melding wordt gemaakt van nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie KP.

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, regelmatig incidenten voordoen in het kader van een gewapend conflict, er niet kan worden aangenomen dat de mate van willekeurig geweld in deze provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan en zijn regio van herkomst en dus ook geen ander licht werpt op bovenstaande beoordeling.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Khyber-Pakhtunkwa sprake is van een zekere mate van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg rijst de vraag of in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden kunnen worden waargenomen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Khyber-Pakhtunkwa in zijn hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat hij bij terugkeer naar Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De Raad stelt vast dat verzoeker geen dergelijke persoonlijke omstandigheden doet gelden. Ook uit het administratief en rechtsplegingsdossier kunnen geen dergelijke persoonlijke omstandigheden blijken.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de Pakistaanse provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET